

Hvor kom Jordens vand fra?

11. dec. 2014 – I løbet af rumalderen er hypoteserne vedr. oprindelsen af vandet i Jordens oceaner blevet indskrænket til tre. Man har generelt antaget, at det kom med kometer og asteroider. I betragtning af kometers indhold af vandis har de været de mest sandsynlige kandidater. Resultater af eksperimenter ombord på Rosetta-rumfartøjet, ved komet 67P/Churyumov-Gerasimenko, har imidlertid nu gjort svaret mere kompliceret.

Med data, indsamlet af kredsløbsfartøjets Rosetta Spectrometer for Ion og Neutralanalyse (ROSINA), og drøftet i en artikel, der blev publiceret i går i *Science*-magasinet, rapporterer forskere om mængden af indhold af to hydrogenisotoper, målt af Rosetta, som en måde, hvorpå man kan skelne mellem flere »arter« af vand. De leder efter legemer, hvor forholdet mellem deuterium (tung brint) og hydrogen (D/H) er det samme som på Jorden.

Det ser nu ud som om Jordens vand måske ikke er kommet fra den kategori af kometer, som repræsenteres af 67P/C-G. Rosetta fandt, at D/H-indholdet på denne komet er tre gange så stor som i Jordens vand. Disse kometer i »Jupiter-familien«, som er hjemmehørende uden for Neptuns kredsløbsbane, menes at komme fra Kuiperbæltet, forbi Pluto, men skulle have bevæget sig i retning af det indre Solsystem, hvor de kommer ind under indflydelse af Jupiters tyngdekraft. Man fandt, at denne kategori af kometer, der er dannet så langt væk fra Solen, havde i det mindste et medlem med samme isotopiske forhold som Jorden. Observationer udført af Europas Herschel-rumfartøj fandt, at D/H-forholdet for kometen Hartley, også en komet fra Kuiperbæltet, kom meget tæt på Jordens.

Tidligere målinger af fjernere kometer i Oortskyen havde ikke vist ligheder med vandet på jorden. I 1986 fandt Europas mission til Halley-kometen, et medlem af Oortskyen, at dens is

havde et D/H-forhold, som var det dobbelte af Jordens.

Så hvorfra kom Jordens vand? Det er bestemt en mulighed, foreslår man, at ikke alle kometerne i Jupiter-familien har den samme sammensætning, selv om der stilles spørgsmålstegn ved dette af nogle, der påpeger, at de menes at have den samme skabelshistorie og evolution.

Der er stadig kometer, som kan komme i betragtning, og sådanne legemer, der er nærmere Jordens bane, kunne muligvis have bevaret noget af dens oprindelige vand og nogle af dens oprindelige mineraler. Eftersøgningen fortsætter.

USA: Fattigdommen breder sig; i tre byer lever flertallet af børn nu i fattigdom

9. dec. 2014 – Flertallet af børn i tre store, amerikanske byer – Detroit, Cleveland og Buffalo – lever nu i fattigdom, iflg. en rapport udgivet af det Nationale Center for Børn i Fattigdom ved Columbia Universitetets Mailman-skole for Offentlig Sundhed. Allgov.com rapporterer, at Detroit ligger i spidsen på nationalt plan med 59 %. I Cleveland er tallet 54 % og i Buffalo er det 51 %.

Resten af de ti dårligste tal findes allesammen i byer med en rate på over 40 %: Fresno 48 %, Cincinnati 46 %, Memphis 46 %, Newark 45 %, Miami 44 %, St. Louis 43 % og Milwaukee 43 %.

Fresno toppede listen med den højeste vækstrate for fattige børn med en stigning på 15,9 %. Honolulu og Sacramento lå nummer to med en stigning på 13,5 %.

Foto: Taler for sig selv. Fra USA.

Politisk orientering den 11. december 2014: Modstand mod krig i Tyskland// CIA torturrapport//Stop Jeb Bush

Med formand Tom Gillesberg

Første direkte godstog ankommer til Spanien fra Kina

10. dec. 2014 – Det første direkte tog fra Yiwa i Kinas østlige Zhejiang-provins til Madrid dækkede 13.000 km på 21 dage, 10 dage mindre, end det ville have taget at fragte godset med skib. Det er den første, direkte rute til Spanien fra Kina og vil blive en del af en fast køreplan.

Den dækkede afstand er langt større end afstanden, der dækkes af den Transsibiriske Jernbane. Ruten går over Kasakhstan, Rusland, Belarus, Polen, Tyskland og Frankrig. Togets 40 skibscontainere transporterede varer fremstillet i Zhejiang-provinsen, inkl. snurretoppe til børn og skæreredskaber. Toget vil vende tilbage til Kina med vin, olivenolie og tørret skinke. I en tale ved en festligholdelse i Madrid i anledning af togets ankomst, sagde Zhejiangs guvernør Li Qiang, at ruten var vigtig for gennemførelsen af strategien med at udvikle den Nye Silkevej. Euro Cargo Rail, en underafdeling af det tyske transportfirma DB Shenker Rail, undersøger muligheden af at indlede en fast køreplan mellem Kina og Spanien i første halvdel af næste år, med to afgang om måneden.

Foto: Det første direkte Yiwa-Madrid godstog ankom tirsdag, den 9. december 2014

Lavrov-interview med Ria Novosti en gentagelse af Putins advarsler og tilbud

9. dec. 2014 – Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov gav et omfattende interview til *RIA Novosti* i tirsdags, som afspejlede præsident Putins Tale til Nationen den 4. dec. Lige fra begyndelsen angreb Lavrov Den europæiske Unions rolle i det kup, der væltede den legitime regering i Ukraine.

»Vi har gentagne gange understreget, at forsøg på at tale

til Rusland på ultimatumets sprog er totalt uacceptabelt og ikke vil give nogen resultater.«

Dernæst angreb Lavrov de europæiske sanktioner mod russiske banker, som, sagde han, skabte betingelserne for at dumpe billige, europæiske landbrugsvarer på de russiske markeder.

»Vi vil ikke«, sagde han, »diskutere kriterier for at hæve sanktionerne. Ansvar for at hæve sanktionerne hviler på dem, der har påtvunget dem. Hvis EU udviser almindelig sund fornuft, vil Rusland helt sikkert være klar til en konstruktiv dialog om spørgsmålet.«

Lavrov roste det fremvoksende samarbejde med Kina og bemærkede,

»Vore relationer med Kina er ikke af opportunistisk natur og er ikke rettet mod nogen. Vi er de to største stater [i verden], som rent historisk lever tæt på hinanden ... I det andet årti i det 21. århundrede har vore relationer nået et nyt niveau ... et partnerskab med omfattende ligeværd og tillid, samt strategisk interaktion ... Som vore landes ledere gentagende påpeger, så er relationerne mellem Rusland og Kina de bedste i hele deres fælles historie.«

Han tilføjede, at

»hvis relationerne mellem andre lande var ligesom de russisk-kinesiske, ville det kun være til gavn for den internationale stabilitet og sikkerhed.«

Lavrov anslog en optimistisk tone mht. relationerne mellem Rusland og Ukraine og mindede læserne om, at Rusland har investeret 32,5-33,5 mia. dollar i Ukraine. Han roste OSCE-observatørernes arbejde og opfordrede til, at de spillede en endnu større rolle.

Lavrov understregede også, at det kølige forhold til USA ikke havde nogen indvirkning på aftalerne om begrænsning af våben,

som falder inden for bindende aftaler. Han angreb imidlertid skarpt NATO's indtrængen med det formål at »inddæmme Rusland« og sagde, at man havde besluttet at suspendere »praktisk samarbejde«.

»På trods af dette«, fortsatte han, »anser vi det for nødvendigt at holde kanaler for politisk dialog åbne«.

Lavrov var også meget direkte i sin kritik af præsident Obama, der

»gentagne gange har sat Rusland på listen over globale trusler på linje med IS og Ebola-virussen. På en sådan baggrund«, tilføjede han, »virker de rettidige anmodninger fra andre amerikanske repræsentanter om at 'forene indsatsen' mod IS-terroristerne meget lidt overbevisende«.

Han sagde, at Obamaregeringen

”fortsatte sin dæmonisering af Assad samtidig med, at de forbeholdt sig ret til at anvende magt hvor som helst og når som helst, på en ensidig baggrund. Det er derfor, Obamaregeringen ikke anvendte FN's Sikkerhedsråd, da de dannede anti-IS-koalitionen”.

Han tilføjede,

»Det er umuligt at føre krig mod terrorisme på en given fremmed nations territorium, uden at spørge dets legitime myndigheder.«

Foto: Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov

Nyhedsorientering december: Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen Introduktion v/Helga Zepp- LaRouche

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, var den 2. december 2014 hovedtaler ved et seminar for diplomater og udenrigspolitiske kredse i Washington D.C., om EIR's rapport om Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen. Vi bringer en oversættelse af hendes tale med en introduktion af Bill Jones. Helga Zepp-LaRouche understregede, at menneskehedens fremtidige skæbne vil afhænge af, om USA og Europa vil tage imod det tilbud, som præsident Xi Jinping gav præsident Obama, hvor Xi inviterede USA, og andre nationer, til at indgå i et samarbejde om udviklingsprojekter, som Kina og BRIKS-landene promoverer. Efter talen fulgte en langvarig diskussion for lukkede mikrofoner. Man kan bestille rapporten og finde den engelske version af talen på: www.schillerinstitut.dk/si/?p=2661.

Download (PDF, Unknown)

Interview med Putin på

**tærsklen til hans besøg i
Indien:**

**»Atomkraft er en af
grundpillerne i vores
strategiske partnerskab«**

10. dec. 2014 – I et interview med *Pres Trust of India* den 9. dec., forud for hans topmøde med premierminister Narendra Modi den 11. dec., understregede den russiske præsident Vladimir Putin det mangeårige »strategiske partnerskab« mellem de to nationer og påpegede gentagent, at »samarbejde omkring atomkraft er en af grundpillerne i vores strategiske partnerskab«.

Som svar på et spørgsmål forklarede Putin:

»Der bør læges vægt på udvikling af samarbejde inden for højteknologiske områder, nemlig atomkraft, militært og teknisk samarbejde, rumforskning, produktion af fly og biler, den farmaceutiske industri, den kemiske industri, informationsteknologier og nanoteknologier ... Fælles, strategiske projekter omfatter konstruktionen af nye, indiske atomkraftenheder, promovering af russiske Sukhoi Superjet-100 og MS-21-fly til det indiske marked, og indførelse af GLONASS-systemet i den indiske økonomis sektorer.«

Han understregede også vigtigheden af fælles militærprojekter, såsom produktionen af højpræcisionsmissilet BrahMos.

I et afsnit af interviewet, som Obamas Udenrigsministerium med sikkerhed vil finde særlig odiøst – i betragtning af talsperson Marie Harfs tidligere trusler mod Indien om ikke at vove at indgå væsentlige, økonomiske aftaler med det

sanktionerede Rusland – erklærede Putin:

»Vore ressourcer gør det muligt for os at bygge op til 25 energienheder i Indien. Ifølge eksperter imødekommer disse enheder imidlertid måske ikke behovene i et Indien, hvis økonomi er under dynamisk udvikling. Derfor har vi til hensigt at drøfte udsigterne for yderligere udvikling af vores samarbejde inden for atomkraft under det kommende møde med den indiske premierminister, hr. Narendra Modi. Den politiske programerklæring 'Den strategiske vision for styrkelse af russisk-indisk samarbejde om fredelig anvendelse af atomkraft' er ligeledes ved at blive klargjort til underskrivelse. Samtidig med konstruktionen af nye energienheder indeholder den forholdsregler for udveksling af resultaterne af aktiviteterne inden for videnskab, teknologi og innovation.«

Putin foreslog ligeledes, at, med det formål at øge handlen mellem de to lande, der begge er medlemmer af BRIKS,

»er spørgsmålet om en eventuel overgang til betaling i nationale valutaer ligeledes temmelig relevant«.

COP20: Indien og Kina taler på vegne af udviklingslande på Klimaændringskonventionen

i Lima

9. dec. 2014 – I den anden og afsluttende uge af Klimaændringskonventionen (COP20) i Lima, Peru, i denne uge, har Indien og Kina, blandt 190 nationer, offentligt taget et bilateralt standpunkt om at hævde den suveræne ret til økonomisk udvikling som et princip. Talsmænd for Indien og Kina har understreget, at der må være en balance mellem at sørge for national udvikling og så forpligtelsen til at begrænse klimaændringer, og de har afholdt flere multinationale møder for at forsvare nationer under udvikling.

Den indiske miljøminister Prakash Javadekar kom med en erklæring, udlagt på ministeriets webside den 8. dec., der siger, at

»Indiens holdning på konferencen er baseret på landets nationale forpligtelse til at sørge for de basale, udviklingsmæssige behov til fjernelse af fattigdom, sikre fødevarer og ernæring, sikre generel adgang til uddannelse og sundhed, ligestilling mellem kønnene og selvstændiggørelsen af kvinder, sikre vand og sanitære forhold, ren energi, beskæftigelse, bæredygtige byer og menneskelige beboelser, samt dets forpligtelse til at bekæmpe klimaforandringer«.

I kølvandet på en række bilaterale møder mellem medlemmer af BASIC-landene Brasilien, Sydafrika, Indien og Kina – alle BRIKS-medlemmer – sagde minister Javadekar til reportere:

»Landene indtager det samme standpunkt omkring flere spørgsmål«,

rapporterer Press Trust of India (PTI) i dag.

Repræsentanter for USA og EU sagde tidligere i dag, at de ikke ønsker at fortsætte med denne skelnen mellem lande, men Javadekar sagde, at Indien »ikke ønsker at omskrive

konventionen« med det formål at ændre denne kategorisering.

Den indiske og kinesiske minister diskutererede især status i forhandlingerne under ad-hoc Arbejdsgruppen på Durban-plattformen og understregede nødvendigheden af at bevare og styrke udviklingslandenes enhed for at opnå et ambitiøst, omfattende og ligeværdigt resultat af processen, sagde en officiel udtalelse iflg. PTI. Ministrene kræver, at resultatet af forhandlingerne under Limakonventionen helt tilslutter sig principperne om ligeværdighed, fælles, men differentierede ansvar, og respektive evne, iflg. PTI.

BRIKS' øjne hviler på Schiller Instituttets kampagne for, at USA skal tilslutte sig den Nye Silkevej

9.dec. 2014 – I hvilken grad, de førende BRIKS-nationer ser hen til LaRouche-bevægelsens kampagne for at mobilisere støtte til deres globale mission, reflekteredes i graden og kvaliteten af disse nationers deltagelse i Schiller Instituttets konference i Boston den 7. dec. Den internationale deltagelse i denne begivenhed skabte, som det var hensigten, omgivelser, hvor deltagerne konfronteredes med det faktum, at de blev bedt om at involvere sig i den verdensomspændende proces, og at hele verden er afhængig af den beslutning, som USA træffer i de kommende dage.

Det første bidrag kom vicekonsul Breno Herman fra det

Brasilianske Konsulat i Boston. Han holdt en ti minutter lang tale om, hvad der foregik med den Nye Udviklingsbank, inkl. detaljer om, hvor stor kapitalen vil blive, samt om valutafondens rolle med at hjælpe andre lande i tilfælde af krise.

Herefter blev en hilsen fra rådgiver til den russiske præsident Putin, Sergei Glazyev, læst højt; denne hilsen blev første gang overbragt ved Schiller Instituttets konference i juni 2014 (i New York, -red.)

Dernæst talte Ranjani Saigal, adm. dir. for Ekal Vidyalaya Foundation for USA, et nonprofit-foretagende, der arbejder med halvanden million børn omkring spørgsmål om uddannelse, animeret om Indiens bidrag til verdenskulturen, dets rumprogram og forskning. Hun talte om det, premierminister Modi er i færd med at gøre, samt om den indiske Mars-kredsløbssatellitmissions programs (MOM) præstationer. Hun fremlagde polemisk, at omkostningerne ved MOM-programmet var lavere end ved indspilning af film om rummet; at illusionen altså var dyrere end virkeligheden. Hendes organisation arbejder også i landsbyer med uddannelse af børn, der har få ressourcer.

Efter denne inspirerende og optimistiske tale var der et budskab med hilsener og støtte fra Kinas generalkonsul-ambassadør i New York, særligt stilet til denne konference i Boston[1].

Herefter fulgte hilsener fra Philip Tsokolibane fra LaRouche-bevægelsen i Sydafrika.

Disse bidrag løftedes af en video, der blev vist ved begivenhedens slutning, med Schiller Instituttets repræsentant Cloret Fergusons interview af Baifeng Sun, direktør for Confucius Institute ved Universitetet i Massachusetts, Boston, om emnet Confucius og amerikansk samarbejde med Kina, især inden for videnskab.[2]

[1] Se den fulde ordlyd på: www.larouchepac.com

[2] Se udskrift her: www.larouchepac.com

Helga Zepp-LaRouche: Forbundskansler Merkel står skulder ved skulder med neokonservative – »Sandsynligheden for en atomkrig er 70 %!«

8. dec. 2014 – Verden er farligt tæt på en atomar verdenskrig. Hvis vi ikke omgående ændrer den kurs, som Obamaregeringen, den britiske regering, NATO og EU har fulgt over for Rusland og Kina, trues vi af en ukontrolleret optrapning, som kunne udslette den menneskelige eksistens. Desværre har forbundskansler Merkel gjort sig til en af hovedfortalerne for denne konfrontationspolitik, lige siden sin uheldige tale i Sydney.

Præsident Putin reagerede i sin Tale til Nationen i år, på denne strategiske situation med en usædvanlig nøgtern analyse; og folk ville gøre klogt i nøje at studere og tænke over denne tekst, i stedet for at høre på de ensrettede mediers kor og de NATO-ansatte, som skriver i dem. I Kremls Georgsal, foran repræsentanter for begge parlamentets huse og andre

dignitarer, leverede præsident Putin en lidenskabelig appel til den russiske befolkning om at forsvare Ruslands eksistens – præcis, som befolkningen gjorde i Den store Fædrelandskrig imod Hitler.

I forbindelse med sanktioneerne understregede Putin, at selv uden Ukraine-krisen ville USA og dets allierede have fundet et eller andet påskud for at inddæmme Ruslands voksende kapaciteter; denne politik, sagde han, var blevet anvendt over for Rusland i årtier, for ikke at sige århundreder, hver gang, Rusland var blevet for stærk eller for uafhængig. Putin mindede – blot få timer efter et nyt terroristangreb var begyndt i Grosnyj – om de tidligere separatistkrige i Tjetjenien, hvor disse mordere med blod på hænderne konstant var blevet betegnet som »oprørere« og modtaget med stor ære. Støtten til disse separatister fra den anden side af dammen, med information, politisk og finansiel hjælp, såvel som støtte via efterretningstjenesterne, efterlader ingen tvivl om, at disse kræfter gerne så, at Rusland fulgte Jugoslavien-modellen for disintegration og opløstes. Men Hitlers forsøg på at trænge Rusland tilbage til bag Ural virkede lige så dårligt, og alle burde huske på, hvordan dette forsøg endte.

Som en åbenlys refleksion over situationen i EU tilføjede Putin:

»Selv om national stolthed for nogle europæiske lande er en længst glemt forestilling, og suveræniteten en overflødig luksus, så er ægte suveræniteten absolut livsnødvendigt for Rusland ... Jeg vil gerne understrege dette: Enten forbliver vi en suveræn nation, eller også opløses vi uden at efterlade os spor og mister vores identitet. Naturligvis må andre stater også forstå dette. Alle, der deltager i det offentlige liv, må forstå dette.«

Det er vigtigt, at der i det mindste melder sig nogle stemmer mod Merkels konfrontationspolitik som marionet for krigsfraktionen. Under overskriften: »Atter krig i Europa?

Ikke i vores navn!« stilede 60 personligheder fra det politiske, økonomiske og kulturelle liv en indtrængende advarsel mod en krig med Rusland til regeringen, forbundsdagen og medierne. Apellen blev initieret af den tidligere chef for München Sikkerhedskonferencen, Horst Teltschik, og blandt underskriverne var blandt andre Gerhard Schröder og Roman Herzog. I teksten lød det, at alle, der havde forsøgt med vold at ændre Ruslands status som en af Europas anerkendte magtdannelser, var mislykkedes på blodig vis, »ikke mindst Hitler-Tyskland med sit storhedsvanvid, som i 1941 gik i gang med at underkue Rusland«. Dermed har man tydeligt impliceret, i hvilken tradition repræsentanterne for konfrontationen med Rusland er placeret. I betragtning af faren for, at det ved enhver krig i Europa vil komme til anvendelse af atomvåben, er dette en mild sammenligning. Den slovakiske premierminister Robert Fico advarede for nylig på et forum, arrangeret af avisen Hospodárské Noviny, om, at der er stor fare for, at konflikten mellem Ukraine og Rusland vil udvides til en stor konflikt, hvor flere end blot disse to lande ville deltage.

»Sandsynligheden for en militærkonflikt ligger på 70 %. Jeg taler nu om en stor militærkonflikt; jeg taler ikke om en konflikt mellem Rusland og Ukraine«, sagde Fico.

Nøglefiguren i koordineringen af Ukraine-krisen og konfrontationen med Rusland er den amerikanske viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, som har skabt sig et navn i historien med sin optagede telefonsamtale med den amerikanske ambassadør i Kiev, Jeffrey Pyatt. I denne samtale informerede hun Pyatt om, at Klitschko, som blev promoveret af Konrad Adenauer-stiftelsen som næste præsident i Ukraine, var uønsket, og at »vor mand Jats« (Jatsenjuk) skulle have posten. Hendes yderligere råd, »F...k EU«, afslørede både hendes sælsomme seksuelle præferencer, såvel som niveauet af hendes omgangsform. Så meget for demokratiets tilstand, hvor valg blot er en dekor i et udstillingsvindue, der dækker over de »dunkle penges«

operation – i Ukraine, såvel som i USA.

Nuland er en af de personer i Obamaregeringen, hvis profil forklarer, hvorfor der ikke har været nogen positive ændringer i den imperialistiske kurs, fra Bush-Cheney-regeringen og til Obama, men at den selvsamme politik tværtimod bliver fortsat i skærpet form. Hun er gift med den neokonservative Robert Kagan, en af ophavsmændene til det »Nye amerikanske Århundrede«, det doktrin, med hvilken de neokonservative reagerede på Sovjetunionens kollaps, nemlig idéen om at etablere et angloamerikansk verdensrige med Det britiske Imperium som forbillede. Kagan var senere også medstifter af den Amerikanske Komite for Fred i Tjetjenien (eng. ACPC), der blev grundlagt i 1999 på initiativ af Brzezinski, Haig, Solarz og yderligere 100 neokonservative i begge amerikanske partier. ACPC og dens efterfølgende organisation, den Amerikanske Komite for Fred i Kaukasus, har lige siden været beskæftiget med støtte til separatister i Tjetjenien og Kaukasus, samt operationer for regimeskift i Rusland. Det er højst sandsynligt dette netværk, som Putin mente, da han talte om operationer, der blev lanceret fra »den anden side af den store dam«.

I 2004 arbejdede Nuland, på samme tid, som den »Orange Revolution« fandt sted i Ukraine – og som hun i 2013 pralede af, at man, siden den Kolde Krig, havde spenderet fem mia. dollar på – som viceudenrigspolitisk rådgiver på vicepræsident Cheneys kontor. I 2005 blev hun af George W. Bush udnævnt til amerikansk NATO-ambassadør. Som viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender var og er hun ansvarlig for politikken over for Ukraine og Rusland i Obamaregeringen. Og lige som det ikke synes at have forstyrret fr. Merkel i længere tid, at hendes mobiltelefon blev aflyttet af NSA, lige så lidt synes hun at være oprørt over, at den tyske protege Klitschko blev fejet af bordet til fordel for Nulands »Jats«.

Der er under alle omstændigheder en tidsmæssig sammenhæng mellem Merkels konfrontationstale i Sydney, som af de

angloamerikanske medier blev fejret som »afslutningen på den tyske Øst-politik«, og så Nulands diverse rejser til Kiev, Berlin og Baltikum. I oktober rejsete Nuland til Berlin, hvor hun, i anledning af Aspeninstituttets 40-års jubilæum, holdt en blodtørstig tale, hvor hun ikke blot sammenlignede Putins handlinger på Krim med ISIS' grusomheder i Mosul og spredningen af ebolavirussen i Afrika, men også, med total teatralisk patos, henvendte sig til publikum som berlinere, der endnu havde tiden med Europas deling i frisk erindring:

»Og det er netop grunden til, hvorfor vi må og kan samarbejde, til lands, til vands og i luften, og må sikre, at ethvert medlem af vores NATO-familie føler sig sikker. Lige så sikker, som De føler Dem her i Berlin. Om dette nu vil sige, at vi finansierer vores militær, eller vi moderniserer vore kampstyrker, eller vi sikrer os, at vores udstyr virker, eller om det betyder, at vi demonstrerer vores beslutsomhed mht. at indsætte denne udrustning, hvad enten det sker i følge NATO's artikel 5, eller det sker globalt.«

At sætte denne udrustning ind betyder i klart sprog at føre en atomkrig. En dag efter Putins Tale til Nationen bekendtgjorde det kinesiske Udenrigsministerium, at det ville intensivere sine relationer til Rusland og opbygge det strategiske partnerskab. Kina respekterede den vej, som Rusland er slået ind på, inklusive dets inden- og udenrigspolitik. Man havde nøje lyttet til den russiske præsidents tale. Niveauet for tillid og samarbejde mellem de to stater var meget højt. En dag senere erklærede præsident Xi Jinping på Folkets Befrielseshærs todages konference, at produktionen af højudviklet militært udstyr skulle fremskyndes.

I USA har Lyndon LaRouche krævet Nulands fjernelse fra embedet, fordi, ved at fjerne denne afgørende forbindelsesperson, optrapningen hen imod krig i det mindste ville kunne udskydes.

Man må rette det krav mod fr. Merkel, at hun enten omgående ophæver sanktioneerne mod Rusland og vender tilbage til et fredeligt samarbejde samtidig med, at hun accepterer præsident Xi Jinpings tilbud om, sammen med andre europæiske nationer og USA, at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej – eller også går på pension.

*Foto: Den fælles pressekonference i Beijing
12. nov. 2014 mellem den kinesiske
præsident Xi Jinping og den amerikanske
præsident Barack Obama, hvor præsident Xi
inviterede USA – og alle andre nationer,
der måtte ønske det – til at deltage i det
åbne koncept om ombygningen af den Nye
Silkevej.*

Opråb til verdens ledere om at vågne og erkende faren for atomkrig

8. dec. 2014 –

»Vi mener, at de risici, som eksisterer i form af atomvåben og den internationale dynamik, som kunne føre til, at atomvåben tages i brug, er undervurderet eller utilstrækkeligt forstået af verdens ledere. Spændinger mellem atombevæbnede stater og alliancer i det euro-atlantiske område og i både Syd- og Østasien har fortsat et modent potentiale for militære fejlberetninger og optrapninger. Som et levn fra den Kolde Krig er for mange

atomvåben fortsat klar til affyring med kort varsel, og øger således i høj grad chancerne for en ulykke»,

advarede flere end 120 politiske og militære ledere og ledere med adgang til atomvåben fra 46 lande i et brev til den østrigske udenrigsminister, Sebastian Kurz, i anledning af Wienerkonferencen om den Humanitære Virkning af Atomvåben, som finder sted den 8.-9. dec. i Wien med den østrigske udenrigsminister som vært.

Fem internationale organisationer har sponsoreret brevet: Det amerikanske Råd for Atomsikkerhedslederskab og Initiativet om Atomtrussel, og det Europæiske Lederskabsnetværk og dets asiatiske og sydamerikanske modparter. Fremtrædende underskrivere er Sam Nunn, Richard Lugar og pens. gen. James Cartright fra USA; tidl. udenrigsminister David Owen og tidl. forsvarsminister Lord Browne fra Storbritannien; tidl. franske premierminister Michel Rocard; tidl. tyske forsvarsminister Volker Ruhe; tidl. svenske udenrigsminister og IAEA-chef Hans Blix; tidl. australske premierminister Malcolm Fraser, samt mange andre.

Pave Frans sendte et budskab til Wienerkonferencen med en opfordring til, at udvikling erstatter atomvåbenafskrækkelse og doktrinen om Gensidigt Garanteret Ødelæggelse, som grundlag for

»fredelig sameksistens mellem folkeslag og stater. Nutidens og fremtidens ungdom fortjener langt bedre. De fortjener en fredelig verdensorden baseret på foreningen af den menneskelige familie«, skrev han. »Fred må være bygget på retfærdighed, socioøkonomisk udvikling, frihed, respekt for grundlæggende menneskerettigheder, alles deltagelse i offentlige anliggender og opbygningen af tillid mellem folkene. Pave Poul VI erklærede dette på en kortfattet måde i sit officielle pavebrev *Populorum Progressio*[1]: 'Udvikling er det nye navn for fred'«.

Tidligere chef for Det internationale Energiagentur (IAEA), Mohammed el-Baradei, sendte et budskab med en advarsel om den voksende fare for, at verden

»går i søvne lige lukt ud i ødelæggelse« under verdens »dysfunktionelle fælles sikkerhedssystem«.

»Krig og fred, som så mange menneskelige vilkår, er selvskabte. Det afhænger af de omgivelser, vi konstruerer, og den tankegang, vi dyrker. Det, vi behøver, er en tankegang baseret på retfærdig behandling, tillid, gensidig respekt og dialog, og ikke forskellige standarder for forskellige grupper, polarisering, ydmygelse og diktater. Og det bør være en tankegang, der forstår, at, i vor globaliserede verden vil vi enten lykkes sammen, eller fejle hver for sig. Hvis vi arbejder på at fjerne drivkraften bag usikkerhed og krig, så er chancen den, at vi vil være i stand til at undgå, eller i det mindste afbøde, de fleste krige. Hvis vi arbejder på drivkraften bag fred, så er chancen den, at vi vil blive i stand til at genoprette vores rationalitet og forstå, at vi tilhører en og samme menneskeart«, skrev han.

Det strategiske grundlag for at frembringe netop dette nødvendige skift fra krig til global udvikling i et miljø baseret på tillid, står krystalklart i Schiller Instituttets resolution, »Europa og USA må tilslutte sig BRIKS!«, som i øjeblikket cirkuleres af LaRouche Political Action Committee i USA, og på mange andre sprog af LaRouche-bevægelsen over hele verden.

Foto: Mohammed el-Baradei var chef for IAEA fra 1997 til 2006

[1] »Udvikling af folkeslagene«: Et pavebrev skrevet af Pave Poul VI, der handlede om, at økonomien i verden bør tjene menneskeheden og ikke kun de få. Det blev udgivet 26. marts

1967.

Fra LaRouche-bevægelsen 9. dec. 2014: Ønsker I virkelig at være bankerot i al evighed? Få USA med i BRIKS!

Det er sjældent, at et sådant eksempel på politisk impotens, baseret på en nations økonomisk bankerot, præsenterer sig. Mens præsident Putin forberedte sit besøg i Indien senere på ugen for at underskrive aftaler om økonomisk udvikling, gjorde USA's Udenrigsministerium det klart, at det krævede, at Indien afslog det: »Vi har gjort det klart, at tiden ikke er til, at lande indgår økonomiske aftaler med Rusland«, sagde talsmand for Udenrigsministeriet, Maria Harf. To dage senere, den 8. dec., blev det klart, at Indien og Rusland drøfter en fordobling af den aftale om atomkraft, som de er i færd med at indgå: i stedet for 12-14 russiske atomreaktorer til Rusland, så 24 af dem – et fuld-fart-frem-atomkraftprogram for Indien, som vil udfordre og stille krav til begge landes kapaciteter.

USA's kapacitet til at levere atomreaktorer til en anden nation er lig nul; det har ingen firmaer, der kan producere dem. USA's økonomi har været på vej ned ad bakke, mht. levestandard og produktivitet, i 50 år, siden præsident Kennedy blev myrdet. Det er seks år siden, det kom ud af et finanskrækk, uden at der har været en genrejsning, og det har kurs mod endnu en finanseksplosion – som kunne blive

udløst meget hurtigt af sammenbruddet af olieprisen, af den milliard dollar store derivatboble, og af den skinbarlige finansforbrydelse med bank-bailouts (bankredningspakker, -red.) for 4 billion dollar.

Og så taler vi ikke engang om resten af de transatlantiske »magter«, Europa og Japan, forsumpet i årtier med multiple dyk ned i økonomisk tilbagegang.

Økonomen Lyndon LaRouche har forudset dette i vigtige, langsigtede prognoser siden 1960'erne. Han har aldrig taget fejl i disse prognoser. Her er, hvad han siger nu: Forsøget på at true BRIKS-landene virker ikke. Det kan ikke virke: Den amerikanske politik er bankerot, fordi den amerikanske økonomi er bankerot. Resten af det transatlantiske system er endnu mere bankerot. Det er en bunke bankerotte nationer under anførelse af London, som truer med at drive verden ud i atomkrig.

USA's system for den økonomiske politik har længe været i færd med at drive amerikanske borgere til bankerot, siger LaRouche, og undervejs har det drevet sig selv til bankerot. Kald det »hvad Bush-ligaen endelig har gjort ved sig selv.«

Ønsker I at leve i bankerotte økonomier i al evighed? Alternativet er blevet bygget op af Lyndon og Helga LaRouche hen over 40 år med at drøfte store udviklingsprojekter med regeringer i hele verden. Det er nu blevet en ny politik, der står til verdens rådighed, den dynamik, der finder sted i BRIKS-nationerne og deres allierede. Gensidig økonomisk udvikling, investering i store infrastrukturprojekter til gensidig fordel, udforskning af måne- og solsystem og udvikling af fusionskraft.

Få USA til at gå med i BRIKS-dynamikken. Stop politikken for bankerot, og smid dem, der går ind for den – Obama – ud af embedet.

Tyskland: Forbundskansler Merkel på krigsstien med antirussisk kampagne

7. dec. 2014 – Idet hun yderligere forøgede spændingerne mellem Rusland og Europa, anklagede den tyske forbundskansler Angela Merkel i dag, i et interview med *Die Welt am Sonntag*, Rusland for at »skabe problemer« for Moldova, Georgien og Ukraine, iflg. *BBC News*.

»Moldova, Georgien og Ukraine er tre lande i vores østlige naboerområde, der har taget en selvstændig beslutning om at underskrive en associeringsaftale med EU«,

sagde Merkel til den tyske avis.

Artiklens titel ramte hovedet på sømmet: »Er De parat til at gå i krig, fr. Merkel?«

»Rusland skaber problemer for alle disse tre lande«,

sagde hun og påpegede nogle frosne konflikter i udbryderregioner, såsom Transnistrien, Abkhasien og Sydossetien, såvel som også russiske handlinger i det østlige Ukraine. Merkel burde notere sig, at Rusland gør en indsats for at opbygge partnerskabsrelationer med Moldova, efter at dette land – under pres – havde indgået en associeringsaftale med Den europæiske Union.

Sidste august sagde den russiske vicepremierminister Dmitri Rogozin til *TASS*, at Moldova underskrev aftalen med Den

europæiske Union, uden at konsultere sine hovedhandelspartnere.

»Republikken Transnistriens interesser blev også ignoreret på trods af, at der er en række aftaler, som forpligter Moldova til at koordinere sådanne beslutninger«, sagde Rogozin.

Udenlandske ambassadører i Beijing forklarer, hvorfor den Nye Silkevej hjælper dem alle

7. dec. 2014 – På avisen Global Times' årlige konference i Beijing den 6. december, gjorde fire ambassadører – fra Polen, Østrig, Israel og Rusland – det klart, hvorfor den Nye Silkevej, initieret af Kina, vil være til gavn for deres borgeres økonomi. Denne bevægelse hen imod ensartethed understreger, hvordan perspektivet om Silkevejen kan bringe nationer sammen omkring fælles mål.

Tadeusz Chomicki, Polens ambassadør til Kina, bemærkede i sin tale, at

»Den Nye Silkevej forbinder to globale, afgørende vigtige, økonomiske omdrejningspunkter, der i kombination står for mere end 40 % af verdensøkonomien. Det er et ambitiøst projekt, og det bliver ikke nemt at gennemføre det. Alle lande langs ruten må samarbejde.«

Han påpegede også, at Polen er blandt pionererne inden for

transportforbindelser over land, mellem Østasien og Europa, som vil blive rygraden i den Nye Silkevej.

»Jernbaneforbindelsen mellem Chengdu og Lodz var et gennembrud for de økonomiske relationer mellem Polen og Kina, og Suzhou-Warszawa-linjen fulgte efter.«

Andrei Denisov, Ruslands ambassadør til Kina, sagde:

»Det er klart, at en langsigtet udvikling kun kan opnås med fred og stabilitet i Centralasien, og samtidig er vi alle klar over, hvilke risici og udfordringer, der er i dette område og dets naboer ... Som første skridt foreslår vi en udvidelse af SCO's Regionale Anti-terrorstrukturs ansvarsområde ved at tilføje en anti-narkotika-komponent. Det har meget stor betydning, især i sammenhæng med nødvendigheden af at bekæmpe finansieringen af terrorisme.«

»Med hensyn til initiativet for et Økonomisk Silkevejsbæltets trans-eurasiske natur, byder Rusland Kinas forslag om at bygge transportkorridorer mellem Europa og Asien velkommen. For Rusland er hovedformålet at få Bajkal-Amur- og Trans-Sibirien-jernbanelinjernes potentiale frem, idet begge vil kunne være med til at fremme den økonomiske og sociale udvikling af Ruslands østsibiriske og fjernøstlige områder.«

Matan Vilnai, Israels ambassadør til Kina, sagde, at

”staten Israel støtter præsident Xis Nye Silkevejsinitiativ og håber at kunne spille en konstruktiv rolle i genoplivelsen af den gamle rute ... De to civilisationer – den kinesiske og den jødiske – udviklede sig parallelt, men adskilt fra hinanden, på en tid, hvor forbindelseslinjerne var begrænsede, og dog har vi mange ting til fælles, såsom familieværdier og en forståelse af værdien af uddannelse. Den Nye Silkevej har, ligesom den gamle, til formål at forbinde, og denne mulighed for at være forbundet vil forhåbentlig bringe fredelig, økonomisk udvikling med sig.«

Irene Giner-Reichl, Østrigs ambassadør til Kina, sagde:

»Vi er en indlandsstat og har ikke adgang til havne. Så vi er meget interesseret i fremragende infrastruktur og god adgang til handelsprojekter. Vi er, som mange andre europæiske lande, også afhængige af import af energi, og rødderne til denne import af energi kommer for en stor dels vedkommende fra øst, såsom fra Rusland, Ukraine og Tyrkiet. Så det generelle koncept med et initiativ for en Silkevej over land er interessant for et land som Østrig. Det er også vigtigt at etablere en god grænseflade mellem Vest- og Centraleuropa. Jeg vil også gerne omtale den Maritime Silkevej. Vore interesser i Afrika defineres af, at det afrikanske kontinent ligger nær ved Europa, og der må etableres samarbejde med henblik på udvikling og ressourcer. Denne interesse deles også af andre lande i Europa.«

Foto: Bajkal-Amur-hovedlinjen

Fra LaRouche-bevægelsen 8. dec. 2014: Europa vågner op til Hitler-truslen: – USA må dumpe neokonservative og gå med i BRIKS

7. dec. 2014 – Præsident Putins skarpe advarsel om, at den trussel mod hans land, som kommer fra NATO, har Hitler-natur, har bragt kampen mod Det britiske Imperiums

konfrontationspolitik i Europa op på et nyt, alvorligt niveau. Dette reflekteredes i *Die Zeits* annoncer reference til Hitler, med navns nævnelse – en yderst usædvanlig udvikling i Tyskland – og vi har modtaget rapporter, der siger, at en kvalitativt lignende respons er i gang i Frankrig. Den franske præsident Hollandes stop i Moskva for at tale med Putin – det første besøg af sin art af en vestlig statsleder siden foråret – var tydeligvis relateret til denne respons.

De potentielt fatale implikationer af imperiets konfrontationspolitik med Moskva, og også Kina, er også blevet emne for offentlig debat i Storbritannien og USA. Mest slående var en tale af den australsk-britiske journalist John Pilger på et symposium i London den 5. december, hvor han kraftigt angreb de liberale medier for deres løgne om Ukraine og Rusland og anklagede dem for at fremme »udsigten til en storkrig – måske en atomkrig.« I USA sigtede tidl. CIA-analytiker Philip Giraldi, i et blogindlæg den 4. dec., på de neokonservative, inkl. Victoria Nuland, for at opildne til en konfrontation med Moskva, der »ikke giver mening« og minder om den proces, der førte til de to verdenskrige.

Disse udviklinger danner basis for de forholdsregler, der rent faktisk kan besejre krigspolitikken:

1. At fjerne de personer, der er anførerne i en ansporing til krig, fra magten. I USA har Lyndon LaRouche identificeret de afgørende vigtige personer som Udenrigsministeriets neokonservative Victoria Nuland, der, lige som Obama, arbejder sammen med republikanerne for at få en konfrontation med krig i gang. At få Nuland væk fra sin magtposition vil købe tid og tvinge briterne og Obama til at skifte strategi, samt give mulighed for at bringe en større del af befolkningen ind i mobiliseringen for at standse krigen, og

2. At opbygge bred støtte i institutionerne og befolkningen til, at USA og Europa skal tilslutte sig BRIKS,

som det eneste alternativ på længere sigt til konfrontation med krig.

For at opnå dette andet formål er Schiller Instituttets kampagne for at rekruttere højtplacerede personer til at underskrive appellen for Europas og USA's tilslutning til BRIKS, på kort sigt af kritisk betydning. Et stærkt opbud fra USA i særdeleshed vil have en stærk, positiv indvirkning internationalt i retning af at undgå faren for krig. Men det må gøres omgående, fordi der er fare for, at der når som helst pludselig kan rejse sig en bølge for krig, med den nuværende magtkonstellation.

Samtidig er vi i færd med at skabe de betingelser, der skal bringe USA's befolkning, og dens naturlige ledere, til at støtte op omkring BRIKS-udviklingen, gennem en række konferencer, der afholdes i hele USA, og som tilsigter atter engang at løfte amerikanernes identitet op til at spille den verdenshistoriske rolle, de engang spillede. Disse konferencer repræsenterer en direkte konfrontation med den bestialisering af kulturen, som er den fremherskende i dag, ved, i traditionen efter Alexander Hamilton (USA's første finansminister; ophavsmanden til Det amerikanske, økonomiske System, -red.), at tilbyde løsninger på verdens kriser, som BRIKS kan tilbyde. Denne weekends resultater i Chicago og Boston, hvor 25 hhv. 70 personer deltog, viser det lovende potentiale for en sådan række af konferencer, som vil omfatte flere store begivenheder førstkommande lørdag, den 13. december, især på Manhattan, New York.

Den globale nødvendighed af endnu større succes på dette område kunne ikke være tydeligere.

RADIO SCHILLER den 8. december 2014: Tyskland: “Krig i Europa? Ikke i vores navn”

Med formand Tom Gillesberg

Radio 24/syvs interview med Tom Gillesberg om Kinas Silkevejspolitik

Hør det 10 minutter lange interview fra søndag den 7. december 2014 her. Interviewet med Tom starter ca. 45 min. inde i optagelsen.

Her er vores afskrift:

[togfløjte høres]

Christina Boutrup: Sådan lød det, da det første godstog forlod den kinesiske by Yiwu med kurs mod Madrid for et par uger siden. Det er verdens længste jernbaneforbindelse – 13.000 km, og det første containertog ventes at nå frem til Spanien i næste uge. Turen tager ca. 3 uger, hvilket er lidt af en revolution sammenlignet med turen til søs, der jo tager op mod 6 uger. Den nye rute er blot en lille del af et gigantisk

udviklingsprojekt, som Kinas præsident Xi Jinping kalder den Nye Silkevej. I 2011 åbnede Kina en anden jernbaneforbindelse fra den veskinesiske by Chongqing, og den tyske by – eller frem til den tyske by Duisburg; og der er også åbnet ruter til Polen. Men hvorfor har den kinesiske regering så stort fokus på udvikling af den Nye Silkevej ? Det kan du hjælpe mig med at svare på Tom Gillesberg, velkommen til.

Tom Gillesberg: Tak.

CB: Du er formand for Schillerinstituttet i Danmark, velkommen til Globus Kina.

TG: Tak.

CB: Schillerinstituttet er jo en international græsrodsorganisation med base i Washington, som arbejder for at fremme menneskers ret til udvikling, både materielt og intellektuelt, og I har i mange år arbejdet for at fremme ideen om den her Nye Silkevej, som I faktisk kalder Verdenslandbroen i en ny rapport på 300 sider..

TG: ja...

CB: ...det vender vi lige tilbage til.

TG: ja...

CB:Først så vil jeg gerne spørge dig: Hvem har størst gavn af det her – Kina eller alle de andre lande langs den her Nye Silkevej ?

TG: Jamen, det er en win-win situation, og det er det der er så fantastisk, fordi det Kina gør, det er at de nu forsøger at give resten af verden mulighed for det de selv har oplevet i de seneste 2 årtier specielt: en massiv økonomisk udvikling. Og Kina har omkring 4000 milliarder \$ i valutareserver, og det de nu gør, det er at de siger: vi tager en del af dem, og bruger dem til at finansiere projekter overalt i verden. Bla. med denne her Nye Silkevej, men også i Sydamerika, i Afrika...

CB: Er det i virkeligheden over hele verden ?

TG: Simplethen over hele verden – ud fra en ide om, at så kan man få finansieret opbygningen af infrastruktur: jernbaner, havne, kraftværker; alt det som et moderne samfund behøver, og som er nødvendigt, hvis man skal løfte folk fra fattigdom op til en meningsfyldt tilværelse.

CB: Men nu har mine mange år med – øh sådan med at følge rigtig grundigt med i Kina og være i Kina lært mig, at man skal passe rigtig meget på, når kineserne de taler om win-win. Fordi det er bare ofte sådan, at det er mest win for kineserne. De er nogen dygtige handelsfolk, og det er dem der har pengene og markedet, så når nu du siger at det er... det er selvfølgelig win-win for de lande, der modtager infrastruktur, som de ikke har haft, som giver dem nogle nye muligheder. Men man skal vel heller ikke lukke øjnene for – eller man skal heller ikke være blind for, at det her tog, der buldrer afsted nu med kinesiske varer, det vil jo også udfordre lokale virksomheder, fordi de lige pludselig får nogle ekstra fordele. Og kinesiske entreprenører, som skal bygge infrastrukturen, det vil jo ofte ikke være lokal arbejdskraft, der bliver brugt ?

TG: Jamen det er – altså hvis man skal have en sammenligning: Wall Street Journal kaldte det en slags kinesisk Marshall plan. At Kina nu går ud i verden, tilbyder landene økonomisk udvikling, som de helt klart har fordel af, ligesom Marshall hjælpen var god for Europa. Men det var også godt for USA, for der var et marked for deres varer. Og i de sidste...Altså det Kina har gjort, mens vi i Vesten efter finanskrisen brugte alle ressourcer på at give finansverdenen penge til at spekulere for – fortsat. Det kineserne gjorde var at iværksætte et massivt internt økonomisk opbygningsprogram. Og de blev verdensmestre i...

CB: ..altså stimuluspakke...?

TG:...at bygge højhastighedsjernbaner for eksempel. Og det de nu gør, det er de siger: jamen vi har den her eksportise...ekspertise; den kan vi nu eksportere til resten af verden.

CB: ja det er de i fuld gang med.

TG: så det vil sige, at det betyder jo også et eksportmarked ikke får billigt legetøj og bomuldsbluser rundt omkring i verden; men et eksportmarked får tog, et eksportmarked får jernbaner og et eksportmarked får kraftværker...

CB: ja det er der jo virksomheder i Japan og Tyskland feks., når vi taler om højhastighedstog i hvert fald, som bliver kraftigt udfordret af.

TG: Fordi Kina simpelthen har – de har bygget så meget, at de simpelthen er langt bedre til det i dag. Og så kan man sige, så det Kina...

CB: Og det er i hvert fald også langt billigere...fordi de kan tilbyde finansiering via de kinesiske statsbanker ?

TG: Præcis, men Verdensbanken lavede faktisk også en rapport, hvor de kiggede på det og sagde: Kinas primære fordel, når det gælder højhastigheds-toglinjer...og sælge dem, er ikke at de har billig arbejdskraft. Det er at de har en know-how, som de har opbygget gennem at bygge så utrolig mange højhastighedsjernbanelinjer internt i Kina.

CB: Men hvad tror du ellers Kinas interesse er i det her, altså ud over at lave alle de her projekter, som kan gavne deres egne virksomheder. Men det gavner jo også Kina ..øeh ..Kinas position i verden ?

TG: Jo, men – præcis, men der er en hel anden, større aspekt til det her. Og det er det nye BRIKS samarbejde. Altså samarbejdet mellem Kina, Rusland, Indien, Brasilien og Sydafrika. Som nu i Fortaleza i juli måned i Brasilien havde

deres BRIKS-topmøde.

CB: Uhm.

TG: Og der dannede de simpelt hen, de sagde: nu bygger vi en ny udviklingsbank. Vi bygger en monetær fond. Således at der er et alternativ til det Veslige finanssystem. Det er egentlig hvad de siger. En ny økonomisk verdensorden.

CB: Ja og der har Kina jo allerede sin egen China Development Bank, som er større end Verdensbanken i dag, når man måler på udlån, ikke ?

TG: De har pengene; og de er villige til at bruge dem. Og da man havde det nydelige, nylige...altså APEC topmøde i Beijing, hvor at Obama også kom, og hvor Xi Jinping faktisk sagde: USA er velkommen til at være med i alt det vi laver. Det her er ikke-ekskluderende. I skal være med – Europa og USA skal være med.

CB: ...i at investere....

TG:...til at bygge alle disse projekter...

CB : ja, hvis man har pengene.

TG, Ja, og der sagde Kina så -bla, og det skete efter at Kina lige havde været primus-motor i at danne en ny asiatisk infrastruktur investerings bank.

CB: Ja, som flere asiatiske lande, som vi tidligere har omtalt her i Globus Kina, faktisk har valgt at boycutte, altså fordi USA faktisk havde bedt dem gøre det ?

TG: Men der var 20 lande, der var med

CB: ja det var der, men..

TG: Indonesien gik også med, og de eneste lande som lige nu ikke er med, det er faktisk Australien, Japan og Sydkorea.

CB: Ja

TG: Og midt under det her APEC topmøde, så indgik Sydkorea faktisk en massiv frihandelsaftale med Kina.

CB: Ja.

TG: Det her er en ny verdensorden, og set ud fra et kinesisk standpunkt drejer det sig også om, at både Kina og Rusland, og andre lande, der vil være suveræne i en verden domineret af diktat fra USA, så kan de ikke gøre det alene. Hvis de skal kunne have suverænitet, hvis de skal kunne være primus inter pares, hvis de skal kunne være på lige fod, feks. med USA, så kræver det allierede, og de allierede får de gennem dette massive økonomiske samarbejde. Således, at BRIKS-samarbejdet er jo meget forskellige lande – store lande, meget forskellige lande. Indien er nu kommet med som en betydende spiller under Modi, den nye premier minister. Men de er altså også fanget i en situation, hvor de siger: vi må stå sammen om at bygge en ny verdensorden, for ellers, så vil vi altid leve i...pr. diktat fra USA.

CB: Men lad mig lige vende tilbage til det der med at involvere resten af verden i projekterne. Men nu nævnte du selv Marshall hjælpen før, dengang amerikanerne hjalp os her i Europa efter 2. verdenskrig. Det var rigtig godt, men det er jo også sådan ret bredt anerkendt, at det også banede vejen for den amerikanisering, som vores samfund har været, hvad kan man sige – udsat for. Og det har jo noget at gøre med, at investeringer ofte baner vejen for kulturel og politisk indflydelse. Så det er jo derfor, selvfølgelig, at mange rundt omkring i verden er en lille smule nervøse for den her nye Verdens-landbro, eller den Nye Silkevej, fordi det jo er Kina, der er ved at positionere sig til at influere resten af verden med sine politiske mål og...

TG: Sådan set siger Washington, altså Wall Street Journal sagde direkte : Kina er ved at ud-amerikanisere amerikanerne.

'De gør, hvad vi gjorde'. 'Og hvad brugte vi det til' ? 'Vi brugte det til – bagefter – at have den politiske indflydelse'. Der hører det så med til historien, at det ikke, med alt hvad vi ved, fungerer Kina ikke på samme måde. Altså deres primære ambition i alt det her, har indtil nu ...altså Helga Sepp Larouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, som tilbage for 20 år siden var primus motor i at lave den her Nye Silkevej, og ligesom...at vi har været med til at forme den her politik. Hun har været der gentagne gange, og hendes..., og snakket med...været i maskinrummet af processen, kan man sige...

CB: Men hvorfor..

TG: ...hun er chokeret over den forskel, der er i måden man kigger på det her...i Kina, og i Vesten. Fordi kineserne tænker business. Business, business, business.

CB: Men hvorfor tror du at Europa og USA tilsyneladende er så tilbageholdende med at involvere sig i udviklingen af den Nye Silkevej her?

TG: Fordi at det her indebærer et skifte i magtbalancen i verden, og det er man ikke særligt glade for. Fordi Europa og USA i dag er desværre ikke primært... tænker på, hvad interesser har vores industrier eller vores økonomier. Wall Street, City of London styrer totalt tingene. Og hvis man ser også på hvad der er sket feks. her i de sidste.. siden finanskrisen, så har man jo ikke gjort det indlysende, som man gjorde i Kina. Al sætte gang i infrastrukturprojekter, opbygge økonomien. Det har alt sammen drejet sig om: hvordan redder vi bankerne ?, Og det er problemet, altså det er den krise vi nu har her i Vesten. Kan vi lære af kineserne, kan vi ligesom dem sige: nu skal vi have massiv økonomisk udvikling, nu skal vi til at tænke på fremtiden igen. For det er lang tid siden vi gjorde det.

CB: Tom Gillesberg. Mange tak fordi du kom og gjorde os klogere på betydningen af den Nye Silkevej. Og du har jo også,

skal det lige siges, et politisk budskab. For du har jo faktisk været kandidat til kommunalvalget sidste år, hvor du også havde den samme dagsorden, som du har her.

TG: Og påtænker også at stille op til det kommende folketingsvalg som kandidat uden for partierne. Netop for at bringe denne nye verdensorden til Danmark, og sørge for vi bliver en del af den. For den er spændende. Det er langt mere spændende at bygge verden op end at lave nedskæringer.

CB: Og dig hører vi helt sikkert mere til i Globus Kina på et tidspunkt. Tak fordi du kom.

Fra LaRouche-bevægelsen 6. dec. 2014: For at stoppe en verdenskrig må Victoria Nuland omgående udskiftes

Præsident Barack Obama har på skamløs vis viftet med sine britiske, neokonservative farver i sin entusiastiske støtte til Victoria Nuland i dennes prominente rolle i fremprovokeringen af en direkte konfrontation med Rusland. Hendes bestræbelser har nu nået det punkt, hvor hendes fortsatte position som viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender lader verden stå tilbage på randen af et globalt, voldeligt opgør, inklusive den voksende udsigt til en atomar udslettelseskrig.

Fredag krævede Lyndon LaRouche hendes omgående fjernelse.

»Nuland må fjernes fra sin post. Derved reducerer vi den umiddelbare fare for krig«,

erklærede LaRouche. LaRouche citerede også den tyske kansler Angela Merkel, hvis hasarderede angreb på den russiske præsident Putin har ydet et stort bidrag til at intensivere faren for krig.

Merkels vanvid har fremprovokeret et voksende kor af ledende tyske personer, inklusive tidligere kansler Schröder og tidligere præsident Herzog, til at tilslutte sig kravet om en fornyelse af tysk-russisk og europæisk-russisk dialog og samarbejde. I ugens udgave af det prestigieuse ugemagasin Die Zeit er der en helsides annonce med dette formål.

Anklageskriftet mod Nuland er klart. Hun har i Obamas regering været spydspids for promoveringen af konfrontation med Rusland. Hun var arkitekten bag indsatsen for regimeskift i Ukraine i det forløbne år, hvor man brugte nazistiske elementer fra Sektor Højre og andre Bandera-levn for at vælte en legitimt valgt regering; og da EU og Rusland var tæt på en diplomatisk aftale om at rydde Maidan-pladsen i februar 2014 og sætte en stopper for volden, blev en telefonsamtale optaget, hvori hun til den amerikanske ambassadør i Kiev sagde »f...k Den europæiske Union.«

Nuland var det væsentligste armatur i det neokonservative Bush-Cheney-regime med sin politik for permanente krige og permanent regimeskift. Som karriereembedsmand i udenrigstjenesten var hun ansat i vicepræsident Dick Cheneys kontor som hans vice- hovedrådgiver for udenrigspolitik i begyndelsen af Bush-Cheney-regeringen. I 2005 udnævnte Bush hende til USA's ambassadør til NATO – hvilket faldt sammen med udløsningen af den første »Orange revolution« i Ukraine.

Nulands mand, Robert Kagan, er endnu en ledende neokonservativ, som er medstifter af Projektet for et Nyt

Amerikansk Århundrede (PNAC) og den Amerikanske Komite for Fred i Tjetjenien, en fortrop for Freedom House, som rent faktisk promoverede de tjetjenske oprøreres sag mod Putin-regeringen under den Anden tjetjenske Krig. Obama har lovprist Kagan til skyerne og endda refereret til hans nylige roman i sin tale til unionen i 2012.

Nuland er, understregede LaRouche, et sårbart punkt for Obama, der allerede er hadet af et overvældende flertal af amerikanere, som i voksende grad kræver hans afsættelse ved en rigsretssag.

»Hvis Nuland fjernes fra sin post som forbindelsesofficer, reduceres faren for krig. Vi kan forhindre verdenskrig ved at afsætte Nuland. Hun har ingen ret til at provokere Rusland, som hun gør.«

Foto: Maidan-pladsen i Kiev i februar 2014, før kuppet den 22. febr.

Fest i anledning af Friedrich Schillers fødselsdag

Fra LaRouche-bevægelsen 5. dec. 2014:

»Der er en alvorlig fare for krig; Smid Nuland ud!«

4. dec. 2014 – »Der er en alvorlig fare for krig«,

indikerede Lyndon LaRouche over for en gruppe af sine medarbejdere her til aften. Det er ikke bare bluff. Man må se på denne gruppes intention: de er fast besluttet på at frembringe en ødelæggelse af den eurasiske region. Det er det mål, som briterne går efter. Det, man ser som respons herpå, er en russisk politik, som har til hensigt at imødekomme kravene for at vinde en krig. Se på, hvad det er, Putin siger: det er et rimeligt udtryk for situationen. Det er nøjagtigt, det er ikke bluff. Det her er krig; det er atomkrig.

Vi kan ikke med sikkerhed sige, at dette vil ske, og vi kan ikke med sikkerhed sige, at noget andet ikke vil ske. Men vi kan ikke benægte de muligheder, der findes. Det er, hvad man truer med; det er de trusler, man kommer med.

Med mindre denne Obama-politik tøjles er vi på randen af at miste USA. Enten kommer vi ind i en fuldt optrappet krig, eller også stopper vi det her. Måden at stoppe det på hedder Victoria Nuland: Nuland kan undværes. Enten smider vi hende ud, eller også vil vi få en atomkrig. Og vi håber, at der er fornuftigere hoveder i det Republikanske Parti, f.eks., som vil smide hende og Obama ud.

Dette er, hvad der foregår i Rusland lige nu. Putin forbereder Rusland på at vinde krigen. Og som svar på dette må vi smide Nuland ud nu, og så får vi lidt tid til at stabilisere tingene i. Det er spørgsmålet: Vil Nuland blive smidt ud? Og vil Nuland blive smidt ud i enighed med den amerikanske regering,

og er regeringen villig til det, pga. det, hun repræsenterer? Det ville bestemt være en hjælp, hvis vi samtidig kunne få et par af de værste republikanere ud samtidig.

Den almindelige snak, det, der refereres, er, at der er 70-75 % 's chance for, at en atomkrig bryder ud. Så alvorligt er det; det er, hvad man taler om blandt informerede folk. Så vi må få Nuland væk; det vil give os nogen tid til at tillade folk at regne situationen ud.

»Hvis der bare var nogen, der var intelligente nok til at smide denne tæve ud, så ville vi få lidt tid til at udrede tingene«,

sluttede LaRouche. Han sagde, at han ikke var sikker på, hvilken art hun tilhørte. Han har aldrig set noget bevis på, at hun skulle tilhøre den menneskelige race.

»Før jeg ser det, tror jeg ikke på det«, sagde han.

Fra LaRouche-bevægelsen 4. dec. 2014: Victorias beskidte lille hemmelighed

Verden står på randen af en mulig atomar udslettelse i et globalt opgør mellem Rusland og NATO af én bestemt årsag: Charlataner som viceudenrigsminister Victoria Nuland – arkitekten bag det forløbne års nazistiske regime i Ukraine – forsøger at bluffe Rusland til at opgive sin suverænitet og overlevelse for at redde et gennemført bankerot transatlantisk

finansoligarki. Nuland og hendes patetiske allierede i Obamas Hvide Hus og det Republikanske Parti er selv bankerotte. Men de fortsætter med at bluffe Moskva med truslen om konfrontation, når det er Rusland, der, fra et militært standpunkt, har de gode kort på hånden.

Lyndon Larouche advarede onsdag om, at dette er værre end den 'kyllingeleg', som blev udtænkt i RAND Corporation-scenarier på højden af den Kolde Krig. I det aktuelle tilfælde er NATO-siden svag og impotent – det er bluff alt sammen. I skarp modsætning hertil har Rusland opbygget en formidabel, strategisk militærmagt, som de forbereder til at udkæmpe Tredje Verdenskrig, mens briternes, Obamaregeringens og det Republikanske Partis politik har drevet USA og Europa til bankerot. Den amerikanske økonomi er et vrag, ødelagt for at opbygge den største finansboble i historien. De aktuelle udestående, transatlantiske derivatkontrakter beløber sig til 1,7 milliard dollar. I Obamas embedsperiode har USA's Federal Reserve Bank opbygget en portefølje af junk-aktiver for mere end 5 billion dollar. Hele det transatlantiske system, sagde LaRouche til kolleger onsdag aften, er håbløst bankerot.

»Under det aktuelle lederskab«, tilføjede LaRouche, »er USA håbløst bankerot. Hvis USA nogensinde rent faktisk kom i den krig mod Rusland, som Nuland og GOP (Grand Old Parti, det Republikanske Parti, -red.) faldbyder, ville Wall Street omgående kollapse.

LaRouche fortsatte, »Hvor ligger den virkelige rigdom? Hvor ligger den virkelige rigdom i USA og Europa? Det enkle svar er, at den er forsvundet.«

Og alverdens løgne kan ikke skjule den kendsgerning, hvis blot tåberne vågner op og holder op med at læse og tro på den falske propaganda.

Den såkaldte »revolution« med skiferolie og -gas er et perfekt eksempel på dette. Med olieprisen, der i øjeblikket tvinges

ned af geopolitiske grunde gennem anglo-saudiske manipulationer, er omkostningerne ved at udvinde olie gennem »fracking« større end markedsprisen pr. tønde olie. De, der bedriver denne fracking, har garderet sig mod sådanne priskollaps ved at sælge derivatkontrakter over fremtidigt oliesag. Hvem var tåberne, der købte disse kontrakter? Wall Street. Så Wall Street-bankerne holder nu futures-kontrakter, som vil drive dem længere ud i bankerot.

»De vestlige medier og svindlerne, som Nuland, hævder, at Rusland er bankerot. Tja – «, tilføjede LaRouche, »Rusland er slet ikke bankerot. De er i færd med at opbygge deres arsenal til Tredje Verdenskrig.«

Men under Nulands politik har Centraleuropa, inklusive Ukraine, kurs mod massedød. Hun kontrollerer den ukrainske regering, og hun har haft kontrollen lige siden den fascistiske pøbel blev sluppet løs for at vælte Janukovitj, med start i november 2013. »Nogen burde lukke hendes konti«, foreslog Larouche, »de er tomme.«

Så sent som i onsdags hånedes russiske embedsmænd den netop annoncerede ukrainske regering, domineret af udlændinge, som utvivlsomt er håndplukket af Nuland. Finansministeren er en amerikaner, der tidligere styrede en hedgefond i Kiev og arbejdede med den amerikanske ambassade.

Rusland er dødeligt alvorlig. I de seneste uger har de offentligt demonstreret deres hastige modernisering af deres strategiske, atomare triade. De har en ny generation af stealth-bombefly med stor rækkevidde, som har udført flyvninger over Atlanterhavet. De har testet og er i færd med at opstille en ny type interkontinentale ballistiske missiler og en ny generation af ballistiske missiler, der affyres fra ubåde.

LaRouche advarede: man kan ikke bluffe ud fra en position, hvor man er bankerot, hvilket er nøjagtig, hvad sådanne typer

som Nuland, Boehner og Obama gør. »Det er vanvid, det er selvmord.«

Selve det Republikanske Partiapparat har stået bag de seneste 14 års, og længere endnu, politik, som har drevet USA til fysisk kollaps og finansiel bankerot, og er præcis de samme tåber, der nu tilskynder Putin til et globalt, voldeligt opgør.

Tiden er kommet, konkluderede LaRouche, for mentalt raske demokrater at tage handskerne af. Tiden er kommet, hvor Obama skal dumpes. Fjern Obama fra embedet nu, og man fratager republikanerne deres folie. Stands dem i yderligere at ødelægge USA og i at ødelægge verden med atomar udslettelse. I onsdags fremlagde formanden for Repræsentanternes Hus resolution HR 758 til debat og afstemning i Huset. Resolutionen er ensbetydende med en krigserklæring – en bluff-krig – mod Rusland. Kongresmedlem Adam Klinzinger (R-Ill.) introducerede resolutionen den 18. november, og Boehner fremskyndede den til debat i Huset – selv, mens han og andre republikanere, desperate for at dække over Bush-familien, blokerer debatten og stemmer om HR 428 for at ophæve hemmeligstemplingen af de 28 sider fra den fælles kongresundersøgelse af 11. september, som afslører saudierne rolle i angrebene. Hvorfor, er det spørgsmål, man bør stille sig, er præsident Obama en del af mørklægningen af den rolle, Bush-familien og saudierne spiller?

Foto: De ukrainske oppositionsledere Oleh Tyahnybok (tv), Vitaly Klitschko (2. til højre, bagest) og Arsenij Jatsenjuk (th) stiller op til fotografering sammen med USA's viceudenrigsminister for europæiske og eurasiske anliggender, Victoria Nuland, under et møde i Kiev, 6. februar 2014.

Fra LaRouche-bevægelsen 3. dec. 2014: Verden ved en skillevej:

Helga Zepp-LaRouche præsenterer BRIKS-mulighed i Washington D. C.

2. dec. 2014 – I en præsentation for flere end 100 diplomater, politiske beslutningstagere og borgere i USA's hovedstad i dag fremlagde Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger, en lidenskabelig appel for, at USA skal tilslutte sig processen med opbygningen af verdenslandbroen, som nu er i gang under Kinas og andre BRIKS-nationers lederskab. Den kinesiske præsident Xi Jingspings tilbud til USA og Europa om at tilslutte sig denne udviklingsproces, er »en redningsbåd for en bankerot, transatlantisk verden«, sagde hun. For, hvis den transatlantiske verden forbliver på sin nuværende kurs, så vil det føre til konfrontation med Rusland og Kina – det er vejen til atomkrig.

Under sin præsentation fremlagde fr. LaRouche den »detaljerede plan« for udvikling, som netop er blevet udgivet i Specialrapporten fra Executive Intelligence Review (EIR), »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Hun forklarede dernæst Lyndon LaRouches teori om fysisk økonomi, på hvilken

hele dette perspektiv er baseret, hvor hun gik i detaljer med den videnskabelige idé om den unikke rolle, mennesket spiller i hans økonomis voksende energigennemtrængningstæthed, og således også menneskets beherskelse af naturen.

Mens fr. LaRouche talte, udspillede det skarpe valg, som hun beskrev, på den globale scene.

Fra London, NATO og Obamaregeringen kom der nye trusler om konfrontation med Rusland og Kina, baseret på det transatlantiske finansoligarkis faste beslutning om at forsøge at redde deres bankerotte, monetaristiske system ved at underkue alle suveræne nationalstater – samt selve BRIKS-udviklingen.

I kontrast hertil gik det frem med BRIKS-udviklingen i Eurasien, som det ses gennem indsættelsen af den anden Nord-Syd-korridor fra Rusland til Iran; den nye kontrakt om en højhastighedsjernbane mellem Kina og Malaysia, samt fremskridtet med at tage de første spadestik til den nye, trans-oceaniske kanal i Nicaragua ('den anden Panamakanal'), som er planlagt til at ske den 22. december.

Af natur og af princip hører USA hjemme i den nye verden, som BRIKS er i færd med at skabe, som Lyndon LaRouche har understreget. Alexander Hamiltons princip om en nationalstat baseret på Forfatningen vil, når dette princip først atter er aktiveret i nationens sjæl, udgøre grundlaget for USA's tilslutning til BRIKS i den globale udviklingsproces. Den måde, hvorpå BRIKS-udviklingen har spredt optimisme i hele det store flertal af menneskeheden (BRIKS, med allierede nationer), er symbolsk for nøjagtig det, de kan ske i USA, og Europa, når den rette beslutning først er taget.

Fr. LaRouches præsentation i dag, som snarest vil være tilgængelig i video- og audioformat, vil, som det er hensigten, yde et betydningsfuldt bidrag til at sikre, at denne rette beslutning tages i tide.

Omgående svar fra russisk viceudenrigsminister til NATO-chef

Man., 1. dec. 2014 – Ruslands viceudenrigsminister Alexei Meshkov afviste skarpt NATO-chefen Jens Stoltenbergs anklage her til morgen om aggressiv russisk aktivitet i luften. Iflg. en rapportering fra Interfax erklærede Meshkov, at

»det er Ruslands overbevisning, at NATO er i færd med at destabilisere Nordeuropa ved at afholde militærøvelser dér, og ved at overføre fly, der kan medføre atomvåben«

til de baltiske stater.

Sådanne overførsler af fly, der kan medføre atomvåben, sammen med pansrede styrker, som det bekræftedes af NATO's informationsofficer i Moskva, Robert Pszczel, den 27. nov., bringer disse styrker i umiddelbar nærhed af St. Petersburg, f.eks.

»Dette er en ekstremt negativ realitet«, sagde Meshkov. »De russiske myndigheder tager, og vil tage, ethvert skridt for beslutsomt at værne om Ruslands og dets borgeres sikkerhed ... uanset, hvilken del af vores land, det drejer sig om.«

Foto: Alexei Meshkov

Stoltenberg klager over russiske militærfly nær NATO's grænser

Mandag, 1. dec. 2014: NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg sagde til journalister i morges, at NATO-jetfly havde stoppet russiske militærfly omkring 400 gange i år, en stigning på 50 % i forhold til sidste år. Han erkendte, iflg. TASS, at de russiske fly havde opereret i internationalt luftrum, men klagede over, at de ikke har deres transponder tændt og heller ikke kontakter det civile flykontrolcenter. Det russiske Forsvarsministerium har responderet på sådanne klager ved at understrege, at det russiske flyvevåben udfører sine øvelsesflyvninger i det internationale luftrum »i fuld overensstemmelse med de eksisterende normer og praksisser.«

Stoltenbergs bemærkninger faldt under en pressekonference forud for NATO's udenrigsministermøde, som finder sted i morgen, 2. dec.

Foto: NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg

**Schiller Instituttets
foretræde for Folketingets
Udenrigsudvalg 2. dec. 2014:**

Lad os samarbejde med BRIKS-landene i stedet for at have konfrontation og atomkrig

Underskriv resolutionen her.

2. dec. 2014: En delegation fra Schiller Instituttet med formand Tom Gillesberg i spidsen havde i dag foretræde for Folketingets Udenrigsudvalg. Her følger teksten, som Tom Gillesberg læste op ved foretrædet:

Goddag. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark.

Tak fordi vi måtte komme.

Ved et foretræde for dette udvalg den 18. marts i år advarede vi om, at verden befandt sig på en nedtælling til en atomkrig, hvis ikke den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og Kina, der kræver russisk og kinesisk underkastelse over for den vestlige dagsorden, blev afløst af en vestlig politik for samarbejde. Det er desværre ikke sket.

Med opbakning fra USA og EU (med Danmark som en aktiv deltager) har man ikke forsøgt at finde en løsning på konflikten i Ukraine, men har tværtimod støttet en konsolidering af de højreekstreme neonazistiske og anti-russiske kræfter, der kom til magten ved statskuppet i februar. I stedet for at arbejde for en politisk løsning i Ukraine, der muliggør, at Ukraine både kan samarbejde med EU og Rusland, har man tvunget Ukraine til at vælge side, med den nuværende borgerkrig som resultat.

Dermed er udviklingen i Ukraine blevet en del af den tragiske fejltagelse, der har fundet sted efter Berlinmurens fald, hvor man misbrugte chancen for at opløse NATO og etablere en

inkluderende verdensorden, hvor alle nationer, inklusive Rusland, kunne bevare deres suverænitet og samtidigt deltage i et samarbejde på lige vilkår. I stedet har man ved hjælp af udvidelser af NATO og EU indlemmet stadig større dele af Østeuropa i den vestlige interessesfære og med etableringen af et missilforsvar og udviklingen i Ukraine, direkte truet Rusland strategisk.

Rusland har gjort klart, at man aldrig kommer til at underkaste sig et vestligt diktat og er i gang med en fornyelse og reorganisering af sit militær og sine atomstyrker for at understrege alvor. Kina har mere lavmælt sagt det samme.

Fortsættes denne konfrontationspolitik, som de vestlige økonomiske sanktioner imod Rusland er en del af, er det umuligt at løse de store fælles problemer menneskeheden står over for, så som det igangværende sammenbrud af det internationale finanssystem, Islamisk Stat og ebola-pandemien. Men samtidig havner vi også, i lighed med optakten til Første Verdenskrig, i en situation, hvor krig er uundgåelig og det udelukkende er et spørgsmål om, hvem der angriber først. I en verden med atomvåben er det vejen til menneskehedens udslettelse.

Mens USA og EU rasler med våbnene og søger konfrontation og krig, er der heldigvis en anden dynamik i gang, hvor størstedelen af Jordens befolkning er i gang med at etablere et samarbejde, der gør det muligt at sikre fredelig sameksistens for alle nationer og folkeslag her på jorden. Det er udviklingen omkring BRIKS-landene (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika).

Ved BRIKS-topmødet i Fortaleza, Brasilien, i midten af juli blev man enige om i fællesskab at etablere en Ny Udviklingsbank og en valutafond (CRA), der tilsammen signalerede, at det voksende politiske, strategiske og økonomiske samarbejde i BRIKS og den stigende integration af

BRIKS-landenes økonomier nu havde nået et punkt, hvor man var klar til at præsentere omverdenen for et alternativ til det nuværende kollapsende, vestligt dominerede internationale finanssystem med centrum i City of London og Wall Street.

BRIKS-landenes ledere gjorde det klart, at deres aktiviteter ikke ville begrænse sig til BRIKS-landene, men være et tilbud om økonomisk udvikling til hele verdens befolkning. Man lagde grundlaget til en ny retfærdig økonomisk verdensorden, der gør det muligt for alle nationer og folkeslag at få adgang til økonomisk udvikling på lige fod. Denne vision har været kernen i Lyndon LaRouches internationale politiske bevægelse gennem de seneste 40 år og i Schiller Instituttet arbejde siden dets grundlæggelse i 1984.

LaRouche foreslog i 1975 etableringen af en international udviklingsbank, og efter Berlinmurens fald fremlagde vi programmet for Den Produktive Trekant Paris-Berlin-Wien som en opbygningsplan for Øst- og Vesteuropa. Efter Sovjetunionens opløsning blev programmet udvidet til Den eurasiske Landbro, en politik, der var temaet for en konference Schiller Instituttet var med til at arrangere i Beijing i 1996, og som netop er præsenteret i en opdateret version. Denne silkevejspolitik er under den nuværende præsident Xi Jinping blevet selve grundlaget for Kinas politik.

Allerede under topmødet i Fortaleza var der møder med landene fra UNISUR, samarbejdsorganisationen for de Sydamerikanske lande, hvor det blev tydeligt, at hele Sydamerika, med et entusiastisk Argentina i spidsen, ønskede at indgå i et tæt samarbejde med BRIKS-landene. Samtidigt blev snesevis af bilaterale økonomiske aftaler indgået om bygningen af store infrastrukturprojekter, som f.eks. en ny Panamakanal gennem Nicaragua, og af jernbaner og kernekraftværker, samt valutaaftaler og samarbejde om rumprojekter og forskning mellem primært Kina og Rusland og de forskellige sydamerikanske nationer.

I Afrika har BRIKS-landene også fundet gode samarbejdspartnere. Under ledelse af sin nye præsident el-Sisi har Ægypten indledt et tæt samarbejde med BRIKS og har iværksat bygningen af en ny Suezkanal. For nylig er Nigeria og Kina så blevet enige om bygning af jernbaner til 12,5 mia. dollars finansieret af Kina, og Kina er i dag ved at blive den største udenlandske investor i Afrika. Der er også diskussioner i gang om at etablere et frihandelsområde, der vil inkludere størstedelen af Afrika.

Men det sted, hvor BRIKS-geometrien har sin største konsekvens, er naturligvis i Asien. Siden valget af Modi til premierminister i Indien, har Indien meldt sig under BRIKS-fanerne som entusiastisk fortaler for at rense ud i fortidens dårligdomme og med Modis ord "få skabt en massebevægelse for udvikling". Statsbesøg med topmøder mellem Modi og Putin og Modi og Xi Jinping har bidraget til, at Indien er ved at blive integreret i det stadig dybere politiske, økonomiske, videnskabelige samarbejde mellem Kina og Rusland, noget, der vil blive fortsat ved Putins statsbesøg i Indien i næste uge.

Xi Jinpings politik for den nye silkevej er samtidigt i gang med at aktivere en voksende del af Kinas gigantiske valutareserver på omkring 4.000 mia. dollars. Dels gennem en sværm af bilaterale aftaler og investeringsprojekter med lande i Asien, men også gennem at være primus motor i etableringen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB, på mindst 100 mia. dollars, som for lidt over en måned siden blev vedtaget med Kina og 20 andre lande som grundlæggende medlemmer. Desuden annoncerede Kina på det nylige APEC-topmøde i Beijing etableringen af en Ny Silkevejsfond på 40 mia. dollars.

Både på APEC-topmødet og på det efterfølgende G20-topmøde i Brisbane, Australien, gjorde Xi Jinping meget ud af at gøre klart (i lighed med hvad der skete i Fortaleza), at alle disse nye alliancer og økonomiske institutioner ikke er ekskluderende, men inkluderende. Alle kan være med, og det

gælder også USA. Ved pressemødet efter sit møde med præsident Obama ved APEC-topmødet sagde Xi Jinping bl.a.: »Jeg introducerede også præsident Obama for Kinas initiativer med at etablere den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og Silkevejsfonden. Hvordan man udvikler infrastrukturen er den væsentligste flaskehals, som forhindrer økonomisk udvikling. Kina har taget initiativ til AIIB for at tilbyde støtte og facilitet til regional infrastrukturudvikling. Disse forslag og initiativer er åbne og inkluderende i Asien; de er ikke ekskluderende. Vi byder USA's, og andre relevante landes, aktive deltagelse velkommen, så vi sammen kan fremme og dele velstand og fred i det asiatiske Stillehavsområde«.

Schiller Instituttet og Lyndon LaRouche arbejder, bl.a. med en underskriftindsamling, for at få USA og Europa til at tage imod denne udstrakte hånd fra BRIKS-landene. Som et lille land, der har en tradition som brobygger ude i verden, men også er med i EU og NATO – og netop nu har et historisk tæt samarbejde med USA – påhviler der Danmark et særligt ansvar. Ved at bryde med den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og i stedet åbent byde BRIKS-landenes nye verdensorden velkommen, vil vi få en stor indflydelse på den videre udvikling. Vi vil ikke blot kunne påvirke andre lande i EU til at skifte kurs, men også sende et klart signal til vor ven USA om, at det ligeledes er i USA's interesse, at gå samme vej.

I en verden, hvor der er atomvåben nok til at udrydde menneskeheden flere gange om, er krig som politisk redskab noget, der må høre fortiden til. I stedet må alle verdens nationer samarbejde om menneskehedens fælles mål og med den udstrakte hånd fra BRIKS-landene, så er det nu en reel mulighed. Lad os takke ja til BRIKS-landenes tilbud og skabe en global økonomisk, videnskabelig og kulturel opblomstring uden sidestykke i menneskehedens historie.

Tak for ordet.

Dias ved foretrædet..

